

XXX
X X
X X O R D E D E R V E R D R A A G Z A M E N X
X X X
X X X
X X X
X X X
X X X
X X X
X X X
XXX

Dinsdag, 28 oktober 1986

Goede avond

De wet van liefde staat boven alle natuur, dat is natuurlijk een mooi gezegde, maar wat is liefde? Liefde is in feite een gevoel waardoor je een ander beschouwt als een deel van jezelf. Waarbij je dus werkelijk verbonden bent met een ander en als je zeer bewust bent misschien, met alles wat op aarde leeft. Kan dat boven de natuur gaan? Ik weet het niet, want wat is de natuur? De natuur is een stelsel van wetmatigheden, waarbinnen zich een levensvormenreeks ontwikkelt en waaruit een reeks van de gedragingen van alle ontstane levensvormen voortspuit. Als je dat samen gaat voegen dan kom je een klein beetje in moeilijkheden, tenzij je die natuur zeer symbolisch zou willen beschouwen als de menselijke natuur.

Maar wat is de menselijke natuur dan? Sommige mensen denken dat je dat vindt op een natuuriste strand. andere denken weer dat dat de aard van het beestje is. Weer anderen zeggen dat de natuur de hoogste waarde is waarnaar gezocht moet worden. En dan blijkt, dat die hogere waarden op een bankrekening moeten komen. Dat geeft dus ook nog al wat moeilijkheden. Laten we het simpel zó zeggen: wanneer we uitgaan van het Christendom dan is één van de belangrijkste wetten daarvan - heb uw naasten lief gelijk uzelf. Jezelf heb je over het algemeen redelijk lief. Je kunt misschien haten wat je in de spiegel ziet, maar dan denk je dat het toch zo erg niet zal zijn, want ik deug toch nog wel.

Jezelf liefhebben wil zeggen jezelf veel gunnen, jezelf veel vergeven. Je naaste liefhebben betekent tegenover je naaste evenzo handelen. Als je zelf in nood zit, wil je graag geholpen worden. Als je naaste dus in nood zit, wil je hem ook graag helpen. Zo simpel is 't. De meeste mensen maken van naasteliefde iets wat zeer abstract is. Als je kijkt wat bij voorbeeld Jezus zegt, al zou hij waarschijnlijk met de moderne wet in strijd komen, gevangenen bevrijden, dorstige laven, hongerige spijzigen, heel eenvoudig zorgen dat het een ander redelijk goed gaat. Hem helpen om zo te leven, als je zelf zou willen leven. En dan staat er ook helemaal geen stok achter de deur van denk erom, dat mag niet. Wat dat betreft ben ik het helemaal eens met één van mijn confraters. Die merkte op een gegeven ogenblik op dat de wil van God de uitroep is van mensen, die gelijk willen hebben en het niet kunnen krijgen. Ik denk, dat daar heel veel inzit. Wij moeten ons niet beroepen op een hogere kracht, wij moeten ons beroepen op de kracht, die in ons is. We moeten niet zoeken naar het bewijs van onze waarheid, maar naar de waarheid, die in alle dingen schuilt. We moeten ongetwijfeld proberen om tegenover onze naaste prettig, aangenaam te zijn. Maar wanneer we dat zijn, dan moeten we

niet zeggen dat dit wel en dat niet kan. Dan moeten we gewoon van ons eigen standpunt uitgaan van zó ben ik. Dat wat ik ben, deel ik gewoon met de wereld, klaar. U zult zeggen, is dat eigenlijk niet een beetje tegen de menselijke natuur? Ik denk in veel opzichten wel.

Wat ik me van het menszijn herinner, dat is vooral geknoop met allerlei eigendomsbegrippen. "Dat is van mij, daar blijf jij dus af! Mijn recht en daar heb jij niet aan te tornen. Dit is mijn visie en dan kan ik die van jou niet aanvaarden. Mijn. Zolang dat vervelende woord doorklinkt in alle benaderingen van het leven, is er geen naasteliefde mogelijk en is ook werkelijke liefde niet denkbaar. Is liefde dan een klakkeloze aanvaarding? Nee, wel degelijk een aanvaarden van jezelf in de eerste plaats en daarnaast het aanvaarden van de ander, zoals hij is. En ja, dat schijnt nog al eens moeilijk te zijn. Ik weet niet of dat nog geldt, maar in mijn tijd was het zódat een vrouw een man huwt omdat zij hem leuk vindt zoals hij is en probeert hem voortdurend verder te veranderen tot hij iets is geworden waarin ze eigenlijk geen interesse meer heeft. Misschien is het niet meer zo, laten we het hopen.

Zijn we eigenlijk niet altijd bezig om de wereld naar onze hand te zetten? Ik heb gelijk, ik weet het en als het verkeerd gaat, dan heeft een ander het wel gedaan, want ik doe dat niet. Onzin. Liefde is beseffen wat je zelf bent, aanvaarden, dat anderen zichzelf zijn en dan op je eigen manier het beste wat je hebt, bijdragen aan de gemeenschap van die ander. De Orde heeft altijd gedacht in de zin van overkoepeling, samentrekken van de dingen. Bij de Hindoe-leer bij voorbeeld zijn er dingen, die heel aantrekkelijk en goed zijn. Wat daarin bijvoorbeeld verteld wordt over reïncarnatie is niet altijd even juist, maar het is toch juist genoeg om een Christen aan het nadenken te zetten.

De leer van Mohamed is toch een beetje anders dan ons Christendom kunnen we zeggen. Natuurlijk, maar aan de andere kant wordt daar eenvoudig gezegd dat de armen je een gunst bewijzen, wanneer je ze iets kunt geven. Niet wij moeten de armen geven om Jezuswil, nee, we moeten dankbaar zijn dat er armen bestaan, dat we ze iets kunnen geven. Dat soort dingen denken mensen niet en zouden het ook niet wliien geloof ik. Het is veel gemakkelijker als je kunt zeggen dat zijn islamieten, die dat doen en dat zijn joden, dat doen Turken en dat doen de Hindoes, de Chinezen en dáár ligt de fout bij de Japanners, dat is zo gemakkelijk. Heeft de Japanners niet evenveel recht om zichzelf te zijn als een Chinees, een Arabier, een Jood, een Italiaan, een Nederlander elk met zijneigen fouten. Laten we dat toegeven, maar ieder ook met zijn eigen goede kanten

Het is natuurlijk erg mooi, als je een goeroe hebt (ik denk altijd aan een koeieduivel als ik dat geluid hoor) een leermeester, best. Maar een leermeester is er om van te leren, niet om je aan te onderwerpen. God is er om te beleven, niet om je wereld in te delen op een manier waarvan jij denkt dat God het wel goed zal vinden. Daar zit de grote moeilijkheid. Als je bijvoorbeeld de mensen tegenwoordig hoort dan zijn er heel veel, die niet eens het verschil weten tussen liefde en sexualiteit. Maar sexualiteit is een natuurlijke functie, dat is iets wat te maken heeft met een lichamelijke behoefte, het heeft iets te maken met zaken als honger en dorst en allerlei andere lichamelijke noodzakelijkheden, die nu eenmaal bestaan. Je kunt dat wel onderdrukken, maar het komt toch wel op de één of andere manier, in het droomleven missexhien. Het is gewoon onzin om te zeggen dat sexualiteit liefde is. Liefde is de aanvaarding van de ander. Wanneer die totaal is, dan zal ongetwijfeld sexualiteit

daar een menselijke rol bij spelen. Omdat je de behoefte van de ander erkent en ook zal willen beantwoorden. Dan heeft het ook verder niets te maken met de zuivere lichamelijke functie zonder meer. De Orde gaat uit van het standpunt dat elke mens weet hoe hij moet leven. Dat weet hij van binnen. Elke mens, die zich zelf leert kennen, weet wat er uit een bepaald gedrag voortkomt. Dat is niet altijd het leukste en het prettigste gedrag, dat ben ik met u eens. Maar je weet, dit is voor mij juist of onjuist. Wanneer je daarna leeft, dan ben je voor jezelf een persoon die een zekere evenwichtigheid en meestal ook een zekere blijmoedigheid heeft. Maar je kunt dan toch niet van een ander verlangen dat hij ook zo leeft. Je kunt hele diepe gedachten hebben, maar een ander kan heel andere gedachten hebben, die toch even diep zijn. Jij kunt dat niet aanvoelen, maar voor die ander hebben ze die betekenis. Waarom zou je dan zeggen, dat het jouw diepste gedachten en belevingen zijn en dat een ander die dan maar moet delen.

Liefde is eigenlijk de band, die alles vereent. En er is niemand die zegt, waar de grens ligt. Dat kun je alleen zelf doen. De natuur van de mens bevat ongetwijfeld een aantal factoren, die ook in zijn gedrag tegenover de ander een rol spelen. Maar erken die bij jezelf, weet hoe je er zelf op reageert. Dan kun je pas weten wat je tegenover anderen kunt zijn. Maar je zult nooit weten wat je van anderen kunt eisen. Ze zeggen, ik heb rechten. Als je op je rechten staat, doe je het meest liefdeloze wat er is. Natuurlijk, je mag jezelf in stand houden, dat is de aard van het beestje. Maar je mag niet proberen om jezelf eigenlijk op te leggen aan anderen, zelfs vóór te gaan ten koste van anderen. Dat is zinloos. Wat u samen wilt zijn of wat u niet wilt zijn, dat is uw zaak. Maar u hebt in uzelf wel degelijk een monitor, een instinct-complex en begripscomplexus, wat u zegt dit wel, maar dat niet. Dan zijn er ook veel mensen, die zeggen een beeld van zichzelf te hebben, al weten zij dat het niet juist is, maar hopen, dat anderen dat in Godsnaam niet zullen merken.

Ik kan het er wel mee eens zijn, ik kan het begrijpen. Aan de andere kant vraag ik me af, wanneer je een bepaalde persona aanneemt, die niet inharent is aan je innerlijke persoonlijkheid, speel je dan eigenlijk geen komedie tegenover de wereld en tegenover jezelf? Leg je jezelf dan enerzijds geen beperkingen op die misschien overbodig zijn en anderzijds kom je niet naar die wereld toe met allerlei pretenties en eisen, die niet gerechtvaardigd zijn.

Onze groep heeft wel degelijk haar eigen opvattingen, haar eigen kwaliteiten. De Orde der Verdraagzamen zal bij voorbeeld niet meewerken aan één of ander project, waarbij rampen of oorlog, ter verbetering van de mensheid volgens anderen, zal moeten worden bevorderd en gebruikt, dat doen we eenvoudig niet, want wij vinden dat niet verantwoord. Niet dat de anderen, die daar wel aan meewerken slecht zijn, of dat ze verkeerd doen, wij zeggen alleen dat voor ons dit niet aanvaardbaar is. Dus doen we er niet aan mee. Dat heeft in het verleden zelfs een hele tijd gevoerd tot een soort grensmuur tussen de Orde der Verdraagzamen en de Witte Broederschap en bepaalde groepen, die daarbij behoren. En eerst toen men ons heeft erkend als een soort specialist onder bepaalde beïnvloeding en ontwikkeling hebben we gezegd als u daar een beroep op doet, werken we graag mee. Want het doel van die Witte Broederschap vinden we mooi, maar de middelen vinden wij hier en daar vraagwaardig. Mensen doden bij voorbeeld, een vulcanische ramp erger maken dan noodzakelijk is, een stad door een vloedgolf of een storm eenvoudig te niet doen omdat daar nu eenmaal dingen gaande zijn, die

onaanvaardbaar zijn, dus.....roei uit! Dan zeggen wij nee, want er moet ook iets goeds in zitten, anders zou het niet bestaan. Zullen we dan niet eerst naar het goede zoeken? Nee, zeggen de anderen, dat is besmettelijk, dat gaat over de hele wereld, dus dat kun je niet doen, dus.....Dan zeggen wij ja, als je er zo over denkt, maar... wij niet. De Witte Broederschap gaat uit van de ontwikkeling van de mensheid en de ontwikkeling van de mensheid is belangrijker dan het lot van de mensen. Dat is niet voor iedereen even aanvaardbaar omdat er zulke hoge krachten bij zijn. Maar wàt zei Jezus tegen zijn volgelingen? Zei hij gekomen te zijn om het rijk Gods te brengen? O nee. Ik ben niet gekomen om u de vrede te brengen, maar het zwaard. De meeste mensen hebben dat vertaald als het recht om wapens te hanteren. Dat is natuurlijk niet de bedoeling. Zoals ook blijkt, als de visserman op een gegeven ogenblik in de hof van olijven nijdig wordt en Malchus een oor afslaat. Dan zegt Jezus: steek je zwaard op en hij neemt het oor en plakt het er weer aan. Menig moderne chirurg zou op een dergelijk procedé jaloers zijn.

Wat hij bedoelde is dit: ik ben niet gekomen om de mensen vrede te brengen, ik ben gekomen om hen strijd te brengen. Daar komt het toch op neer. Strijd ontstaat in het algemeen daar, waar een verschil van belangen is, of een verschil tussen overvloed en tekort. Het zwaard was in die tijd een machts symbool. Het betekende onderwerpen en onderworpen worden. Jezus bedoelde daarmee gewoon, dat hij botsingen veroorzaakte. Hij bedoelde niet dat die Christenen nu het zwaard maar moesten hanteren, integendeel. Wij bekijken het dus zo. Je kunt nu wel zoals in het oude testament een stad vernietigen, omdat er niet voldoende rechtvaardigen wonen en Lot mag dan nog weggaan, zijn vrouw draait zich om en wordt dan een zoutzuil en is verder van Lotje getikt.

Realiseer je nu eens even. De kosmos is een geheel en als begrip woont God in alle dingen. Niet omdat alle dingen God zijn, maar omdat God de basis is waaruit alles is ontstaan en als zodanig in alles vertegenwoordigd moet zijn. Kan ik nu zeggen, dat het ene deel van God slecht is en het andere goed? Ik kan me alleen afvragen waar de harmonie ligt. Waar is dat punt te vinden waarop harmonie ontstaat tussen dat andere en mijzelf. En op dat punt ga je niet denken over vernietiging. je gaat op zoek naar aanrakingspunten. Dat is nu eenmaal het standpunt van de Orde, niet iedereen zal het er mee eens zijn. De Witte Broederschap zegt als je dat proces voortzet, dan kunnen er zoveel oncontroleerbare dingen gebeuren en wij willen de bewustwording van de mensheid in een bepaalde richting voeren. Terwijl wij zeggen ja, maar wie heeft het recht om ze in een bepaalde richting te voeren. Wij erkennen voor onszelf dat recht niet. Wij zeggen niet tegen de mensen dat dit de waarheid is. Wij zeggen, dat dit voor ons de waarheid is, denkt er eens over na, dat is een groot verschil. We zeggen ook niet, dit moet je doen en dat moet je laten. We zeggen alleen voor zover wij weten, onder die of die omstandigheden kun je het beste dat en dat doen, omdat volgens ons dat en dat eruit voort kan vloeien. Dat zijn dingen waar de Witte Broedersschappen het in bepaalde groepen het niet mee eens is. Moet je ook niet verbaasd van opkijken, uiteindelijk zitten daar entiteiten in die geleefd hebben in de vroegste tijden van Oer. Die geleefd hebben in Egypte, misschien in het oude Rome of in al die andere oude rijken. En die dus vanuit hun opvattingen tegenover de hedendaagse mens in hun opvattingen wel eens een beetje orthodox zijn en extra rechts. Maar ze bedoelen het goed. Zou Nero daar ook zitten? Nero kàn daar zitten, ofschoon ik vermoed dat hij volgens de gebruik-

elijke beeldspraak een paar etages lager zit en dan gezien zijn/ talent de oven mag stoken, maar waarom kan Nero daar niet zitten? Nero was als heerser een absolute flop. Maar wanneer hij niet overal zonder meer waardering had gevonden, zou hij misschien een heel verdienstig kunstenaar zijn geweest. Mensen zijn niet alleen maar wat ze uiterlijk zijn. Uiterlijk ben je datgene wat door je opvoeding, je omgeving en allerlei situaties bepaald wordt. Maar innerlijk heb je ook kwaliteiten, die voor een gedeelte vaak worden onderdrukt. Er zijn mensen die misschien tot de beste dichters zouden behoren van de mensheid en die om allerlei redenen boekhoudertje spelen en misschien eens een enkele keer een gedichtje maken voor een verjaarspartij, maar verder niet gaan. Er zijn denkers bij, die werkelijk door zouden kunnen dringen tot grote waarheden, maar om één of andere reden zich bezig houden met sociale ontwikkeling of proberen de economie te doorgronden. Moet ik nu zeggen, dat ze slecht zijn? Omdat ze uiterlijk iets zijn geworden, dat mede door hun omgeving bepaald wordt.

Moet ik zeggen bijvoorbeeld en nu neem ik maar het meest schrijvende voorbeeld van de laatste jaren, dat een Hitler slecht is? Een Hitler is een man, die door velerlei omstandigheden op een plaats is gekomen, waarbij alle controle op zijn eigen denkbeelden weg viel. Als diezelfde man zijn artistieke neigingen beter had kunnen uitleven, meer kans had gekregen om daarvoor meer erkenning te krijgen, dan zou er nooit een Hitler-Duitsland zijn geweest. Hij is er wel geweest omdat de wereld is, zoals ze is. Met andere woorden: Hitler is datgene geworden, wat de mensen van hem gemaakt hebben.

+ Als Hitler bij andere ouders geboren was, zou het dan beter gegaan zijn?

- Dan was er geen Hitler geweest. Je kunt niet iemand aansprakelijk stellen voor datgene, wat eigenlijk uit de omgeving is bepaald. En dat is iets wat voor mensen misschien moeilijk te begrijpen is. Maar dat hoort bij ons niet bij de liefde. Niet veroordelen, maar gewoon zeggen, waar zit het goede. Als je kijkt naar diezelfde Hitler dan moet je toch toegeven, dat hij in het begin allerlei dingen heeft gedaan, die uitermate goed waren. Dingen, die goed waren voor de arbeiders, de economie vooruit geholpen. Hij heeft de mensen mogelijkheden gegeven, waar ze in al die voorafgaande jaren nooit toe waren gekomen en toen ging men hem als een God vereren. Dat was de ondergang. Een mens meent over het algemeen dat hij is, wat anderen in hem zien, maar dat is niet waar. En dan kun je zeggen, dat je toch eens iets moet doen. Goed, er is een generaal, die drinkt graag veel. Er is een receptie, laat hem drie glazen meer drinken en zijn mond voorbij praten. Daar zijn we het wel mee eens, hè. Maar dat zit in die persoon. We zeggen niet, die man is deel van een bepaalde ontwikkeling en daarom ruim hem uit de weg.

Wanneer wij er al eens aan meewerken, dat er iemand van de aarde wordt weggenomen, dan zeggen wij niet dat dat leven nu voorbij is, nee, dan voelen wij ons verplicht om zo iemand te helpen. Net zo lang tot hij weer, en nu bewuster incarneert. Dan neemt hij weer zijn eigen verantwoordelijkheid. Wanneer ik iets fout doe, als mens of als geest, dan veroorzaak ik dingen, waarvan ik deel ben. Van dit deel zijn kan ik mijzelf niet los maken. Ik kan het ontkennen en daarmee het probleem tijdelijk opzij schuiven, maar het blijft deel van mijn bestaan. Ik zal ermee af moeten rekenen. Wanneer ik nu tóch ingrijp, dan zal ik ook van alles wat er uit voortvloeit de totale aansprakelijkheid moeten aanvaarden. Dan heb ik misschien dat ingrijpen tot stand gebracht uit liefde voor de mensheid of voor de vrede of voor het geluk van de mensheid of hoe je het ook noemen wilt, maar gelijk-

tijdig ben ik dan ook volledig aansprakelijk voor degene, die ik op deze manier van zijn verdere leven en bewustwording beroofd heb. Wanneer ik bepaalde dingen niet doe, ofschoon ik weet, dat zij eigenlijk belangrijk of goed zouden zijn, omdat ik daar allerlei consequenties van vrees misschien, dan veroorzaak ik ook een verandering. Maar als die verandering disharmonisch is, blijft die disharmonie deel van mijzelf. Daar kan ik niet aan ontkomen. Dat is juist de grote moeilijkheid.

+ Is zonde het recht van de sterkste?

- Nee, zonde is niet het recht van de sterkste. De beste definitie, die ooit is gegeven, luidt: zonde is de gemiste kans. Van onze vriend Henry, als ik mij niet vergis. Nee, de beste definitie van zonde is: het schuldbesef, dat je anderen aanpraat, omdat jezelf niet kunt leven met wat er in je leeft. Dat is dus wel heel iets anders dan het recht van de sterkste zonder meer. Maar zondebegrip wordt de mensen vaak opgedrongen en hierbij speelt het recht van de sterkste wel degelijk een rol. Als een bepaalde religieuze groepering de macht heeft, zoals bijvoorbeeld in Perzië de fanatici moslims dan gaan zij anderen aanpraten dat wanneer zij niet gehoorzamen aan al die regels, dat zonde is. Dat is natuurlijk onzin en daar komt het recht van de sterkste wél op de voorgrond. Zij bepaalt namelijk de normen van schuldbesef, die bij anderen, maatschappelijk worden opgeroepen. Zonde is dus een sentiment en geen feit. Voldoende?

En dan ziet u dat we dus ergens een verbinding hebben gevonden tussen de liefde en de natuur. Maar dan niet de natuur als kosmische wetten of zo zonder meer, maar de weerspiegeling daarvan, die in ons eigen wezen is neergelegd. Als er een wet is van evenwicht, dan bestaat die ook in onszelf, als er een wet is van magnetische velden dan bestaat die ook in onszelf. En ze werken in ons. We kunnen het heel simpel zeggen. Een mens, die bepaalde spanningen opdoet gedurende de dag, zal die afreageren door allerlei dromen, waardoor hij die emoties ervaart die hij zich overdag niet heeft kunnen permitteren. De droom is een compensatie. Alles moet zijn tegenwicht hebben. Er bestaat geen uiterste van goed en geen uiterste van kwaad. Er bestaat slechts de weg, waarin deze beide samenvloeien. Dat is de weg van het gulde midden. Het is als het ware een mathematisch uitdrukbare weg, die zegt dat waar bepaalde verhoudingen noodzakelijk zijn, deze tot stand komen, zolang wij de gulde regel toepassen.

De natuur geeft vorm aan de wereld. Maar wij geven vorm aan de impulsen, die de natuur daarbij beheerst. Wanneer je werkelijk alleen maar met liefde aan je medemensen denkt, of als dat een te groot woord is met welwillendheid, dan is het toch duidelijk dat die welwillendheid op de één of andere manier invloed moet hebben. Op de ander misschien, maar zeker op jezelf. Je beleving van de wereld, je beeld van de wereld verandert erdoor. Dat wil zeggen, dat de gehele wereld zich op de één of andere manier bezig houdt met datgene, wat ècht in jou bestaat en vooral welwillendheid. Dat wel. Niet een opgelegde welwillendheid van: ja, het zijn eigenlijk rotzakken, maar je moet ze dan toch wel leuk vinden of zo. Dat werkt niet. Je moet het innerlijk en oprecht doen, of anders niet. Maar wanneer je dat innerlijk oprecht doet, dan gaat het er niet om wat anderen doen, dan gaat het gewoon om een relatie met het geheel die daardoor in jou ontstaat. Dan krijg je de meest krankzinnige dingen natuurlijk. Er zijn mensen, die zozeer met planten verwant zijn, dat als zij maar in de buurt zijn, die planten goed groeien. Er zijn mensen, die zich zozeer verwant voelen met de één of andere mechanische constructie, een auto bijvoorbeeld, dat waar een ander alles drieduizend keer moet nazoeken en het geval niet aan de praat krijgt, hij kijkt en één klap geeft

met een hamer en het ding loopt. Dat is gewoon zozeer verwant zijn met de processen, die dat mechanisme uitmaken en daarin kunnen ontstaan, dat je tekorten daarin automatisch kunt compenseren. Ik weet, dat wordt op het ogenblik niet meer zo gemakkelijk aanvaard. Wetenschap zegt men is een zaak van moeizaam onderzoek. Ja, dat kan wel waar zijn. Als je het bruikbaar wilt maken, maar werkelijke wetenschap is de definitieve erkenning, waardoor een visie op de wereld of op een deel daarvan, verandert. Dat is de basis van alle wetenschap. Het erkennen van mogelijkheden, onmogelijkheden, daaruit krijg je de werkelijke omwenteling. Als je daar mee bezig bent dan zeg je we moeten dus erg rekening houden met de wereld waarin we leven. De wereld heeft zijn eigen wetten, zijn eigen structuur, maar hoe kan ik, binnen het kader van die structuur, leven in die wereld zonder een deel ervan te haten. Hoe kan ik zover komen, dat ik mijzelf terug vind in alles om mij heen? Want daar begint de liefde. U ziet, dat we op deze manier als van zelf sprekend tot een soort kritiek komen. Nu is dat geen kritiek die u moet beschouwen als speciaal op uzelf gericht. Of op de mensheid gericht. Maar het is datgene wat wij, de Orde dus, zien wat we zoeken te bereiken. Uiteindelijk zoeken te zijn. Wij willen erkennen, dat wij verbonden zijn met alles. De manier waarop we die verbondenheid ervaren, moet eerst bewust gemaakt worden.

Voor mensen betekent dat, dat je heel veel dingen in de praktijk om moet zetten soms, waar je bepaalde processen op gang moet brengen. Voor de geest betekent dat gewoon, dat je het andere moet aanvaarden zoals het is en het op je in laten werken. Zonder daar onmiddellijk tegenover te stellen ja, maar dat ben ik. Er is een oude legende. God schiep de rode Adam. De rode Adam was de eerste mens. De rode Adam was gelukkig totdat hij zocht naar kennis. En dat was niet kennis van de dingen, die kennis bezat hij. Hij zocht naar de kennis om te oordelen, een oordeel te vellen. Toen hij dat deed, versplinterde de rode Adam. In ontelbare delen. En al die delen. En al die delen van de rode Adam, elk op hun eigen wijze, zoeken wanhopig om die eenheid weer te bereiken, zodat de Adam weer kan wandelen met God.

Als je die oude legende goed bekijkt dan zit er erg veel in. Ten minste voor ons, voor de O.d.V. Zolang je probeert het andere aan je zelf aan te passen, of probeert jezelf aan te passen aan het andere, dan kom je niet tot de werkelijke eenheid. De werkelijke eenheid is een proces van aanvaarding, zonder enige kritiek verder. Het is een proces van erkenning van het andere en als het ware aanvulling zoeken voor jezelf in het andere. De gedachten van een ander kunnen mij wijzer maken bij nadere beschouwing van mijn eigen gedachten. De daden van een ander kunnen mij duidelijk maken wat mijn eigen daden feitelijk betekenen. De kracht van een ander kan mij duidelijk maken van mijn eigen mogelijkheden ook mijn eigen tekorten. Bewustwording is iets, wat nooit allèen gepresteerd wordt. Het kan alleen tot stand komen door een uitbreiding van het bewustzijn, waarbij steeds meer van de schepping als deel van het ik kan worden aanvaard en ervaren.

En ja, dat alles bij elkaar kun je dan ook wel de natuur noemen. En dan zou ik zeggen het totaal van de schepping is de natuur van God. En om die natuur van God te kunnen beleven en ervaren moet je beginnen met in al het levende, in al het bestaande, jezelf terug te vinden, zodat je het andere lief kunt hebben gelijk jezelf.

+ Vraag over Ariman.

- Er is een oud Perzies geloof en daar was Ariman een duivel. Tegenover hem staat Riman, dat is God. Het dualistisch denken van de mens dus. Een woestijner kan zich nog niet onttrekken aan het dualis-

me van de mens en het denken van de mens. Maar als we erkennen dat er maar één kracht is, maar één werkelijkheid, dan kan die werkelijkheid niet bestaan onder tegenstelling van twee elkaar bestrijdende waarden. Ze kan alleen ontstaan uit een synthese van beide waarden die werkelijkheid zijn. Daarom moet je dus begrijpen waarom Steiner dit zegt. Volgens Steiner is het het slechte in de mensen, dat gepersonifiëerd wordt in bepaalde figuren. En daar heeft hij gelijk in. Want als de mensen anders zouden zijn geweest dan zou er geen Alexander de Grote zijn geweest. Dan zou er geen Napoleon geweest zijn, geen Churchill, geen Hitler en vele anderen, die op het ogenblik nog op het vinketouw zitten.

Ze zouden eenvoudig niet bestaan hebben. Ze zijn de projectie van wat in een mens leeft. Een Hitler, de behoefte aan rechtvaardiging, maar ook de behoefte aan een zekere welvaart, de behoefte eigen grootheid zozeer naar voren te schuiven en door de vernederingen (de eerste wereldoorlog, de Weimar republiek) verloren zouden zijn, komen tot stand bij het volk. Bestond ook bij de mensen, die later het slachtoffer zijn geworden. Het zal niet algemeen bekend zijn, maar bij voorbeeld Newstein, joodse uitgeverij, heeft in de jaren '24, '25 en '26, de Hitlerbeweging, de vaderlandse grondtroepen, gefinancierd. Want, zo dacht men, als er meer orde komt, dan zal het ons allen beter gaan. En men begreep niet dat ordening, zoals men die zocht, in feite een grijpen naar macht over anderen inhield.

Wanneer je dat bevordert, iedereen de slaaf wordt van een macht, die zichzelf tot stand heeft gebracht. Ook Hitler was, in zekeren zin de slaaf van de macht, die hij had opgeroepen. Als je dat gaat begrijpen zul je minder geneigd zijn om bepaalde figuren te veroordelen. Als u kijkt naar een figuur als Botha met de zeer mannelijke voornaam, je kunt zeggen dat die man een uiterst rechtse conservatief is. Maar dat is helemaal niet waar. De man is een zeer gelovig Christen. Zijn begrip van Christendom is: de verantwoordelijkheid voor anderen op je nemen en ze opvoeden, zoals je dat kinderen doet, met de harde hand. En op het ogenblik dat iemand dat recht aantast, moet je met alle middelen je ertegen verzetten. Dat daardoor die hele apartheid situatie van de kook is geraakt, dat is jammer. Maar eigenlijk is deze mijnheer Botha niets anders dan de weerspiegeling van de Boerenrebellie, die tot een bepaalde geloofs interpretatie heeft gevoerd, uiteindelijk moest voeren tot een maatschappelijke structuur, welke structuur de kleurling de ondergeschikte maakte, de onbewuste, die je dus moest leiden en die je dus gelijktijdig kon gebruiken om datgene te scheppen wat je èn voor die kleurling èn voor jezelf belanfrlijk achtte. Maar dat wil niet zeggen, dat de man kwaad is.
 + Maar kunt u zich voorstellen dat.....rest helaas onverstaanbaar.
 - Dat kan ik mij voorstellen, maar richt je dan tegen het kwaad en niet tegen de mens. En het kwaad is dan alleen kwaad, wanneer blijkt dat er dus situaties volkomen uit de hand zijn gelopen.

In Zuid-Afrika kun je zeggen, dat iets verkeerd is, want de menselijkheid en de mensenrechten van de kleurlingen worden volledig vergeten. Dat is niet helemaal waar. Maar er moeten opvoedingsmogelijkheden komen, opdat de kleurlingen, die dat nu nog niet kunnen, komen tot een dergelijk mentaal geheel, sociaal geheel, dat zij inderdaad als gelijke kunnen optreden ten aanzien van de blanke. En niet alleen maar een onmachtig verzet kennen tegen het bestaande, zonder zelf in staat te zijn iets beters te produceren. Dat is dus een andere benadering dan hier over het algemeen gangbaar is, dat weet ik ook wel.

Maar vergeet niet dat de Amerikanen ook zeiden dat de Nederlanders imperialisten waren, die moeten Indonesië maar prijs geven. Zonder zich te realiseren hoeveel bloed daardoor moest vloeien. Hoeveel achteruitgang Indonesië in een aantal jaren heeft moeten ondergaan. Wanneer je dan verder kijkt, dan blijkt dat het de basis is van het Nederlands onderwijs, de Nederlandse vorming, ja zelfs voor een deel de Nederlandse wetgeving, de benadering van registratie die het uiteindelijk mogelijk hebben gemaakt, dat in plaats van Boen Boen Soekarno het ex-Soekarno werd. En daarmee een nieuwe mogelijkheid tot ontwikkeling. Je kunt de dingen niet zo eenzijdig beoordelen.

Wanneer we kijken naar de manier waarop de Engelsen weg zijn gegaan uit Palestina, dan moeten we zeggen, dat zij hun verantwoordelijkheid gewoon ontlopen hebben. Ja, ze hebben de kans gegeven, dat er een Joodse staat kwam. Maar ze hebben alle verantwoordelijkheid voor wat eruit voortkwam, ruzie en terreur van twee kanten, hebben ze eenvoudig naast zich neergelegd. Kijk, dat zijn de fouten. Dan kun je zeggen, dat te herkennen en wanneer we zo'n situatie zien, dan ga je niet alleen links of alleen rechts, maar probeer dié weg te vinden, waarin voor allen mogelijkheden zitten. En waar ik zelf dus één mee kan zijn.

Het is dus niet de bedoeling om de kleurlingen in Z.-Afrika klein te houden? Is er inderdaad sprake van een opvoedende bedoeling?

- De bedoeling is in de eerste plaats om de economie draaiende te houden. Zonder die economie kan men niet voor de kleurlingen doen wat men zou willen doen, men wordt daardoor gedwongen tot allerlei maatregelen, die men eigenlijk liever had willen vermijden. Bijvoorbeeld er is zoveel nationale druk ontstaan, omdat men de thuislanden is gaan scheppen. Maar waarom heeft men dat gedaan? Dat is heel eenvoudig. Door iedereen terug te sturen naar zijn thuisland en dan met een ander paspoort toe te laten, is er geen apartheid meer.

Wanneer een buitenlander in Nederland komt werken en er is werk voor hem dan is het toch heel duidelijk dat het gastland bepaalt waar die man wel mag werken en waar niet. Hoe de verhoudingen zijn, waaronder hij hier werken mag. Of hij al dan niet zijn gezin mag laten overkomen. Dat wordt uitgemaakt door de belangen van het gastland. Wanneer je nu alle Bantoes, dat zijn de meest gevaarlijke op het ogenblik, naar de thuislanden verbant en die thuislanden zogenaamd onafhankelijke regeringen geeft en een paspoort instelt voor allen, die tot die staat behoren, dan kun je ze dus als gastarbeider toelaten, maar je zit niet meer met de apartheid. Ze hebben als vreemdeling eventueel de noodzaak zich kenbaar te maken door een papier. Ze kunnen beperkt worden tot bepaalde gebieden, dan krijgt apartheid een ander karakter. En gelijktijdig, en dat is nu weer typerend voor de afrikaanse tweeslachtigheid, kun je die staten gebruiken aan de ene kant om toch weer een bepaalde opvoeding en scholing mogelijk te maken en aan de andere kant kun je die staatjes ook gebruiken om allerlei gelegenheden te scheppen om jezelf eens uit te leven op een wijze, die gezien de godsdienst achtergronden en de staatkundige en sociale overwegingen op het eigen gebied niet mogelijk is. Eén van die staatjes heeft een overigens door een Zuidamerikaans nog groten-deels beheerste taal, maskea's opgericht, waarin alles te vinden is, wat verboden is. Zoals kansspel en stripty-shows, allemaal van die dingen die in Zuid-Afrika niet mogen, en dat mag daar allemaal. Zo heeft men eigenlijk gelijktijdig twee doelen gediend. Aan de ene kant heeft men in dat landje, dat nog al ^{oo} vruchtbaar was, dus een mogelijkheid tot te werkstelling, tot verdienste, ook tot verdere scholing en opvoeding geschapen. Aan de andere kant brengt men de eigen burgers

er toe om daar zeer vrijwillig een bijdrage aan te leveren door de grote bedragen, die ze daar besteden. Waarvan dan ongeveer vijftig of zestig procent naar de eigen schatkist terug kan vloeien. Het is erg uitgekookt, maar het is wel goed bedoeld. Maar wij stellen het niet zozeer op prijs omdat je bezig bent van een aparte cultuur een soort imitatie te maken van een blanke cultuur, die in zichzelf al tekenen van falen vertoont en dat vinden wij niet gezond.

+ U sprak zoëven over het bewustzijn in verband met kleurlingen. Kunt u daar iets meer over zeggen?

- Een mens is een mens. Een kleurling heeft een andere huidskleur, hij heeft waarschijnlijk wat andere natuurlijke kwaliteiten, karakter of geaardheid dan de blanke. Of dat beter is of slechter kun je niet altijd zeggen, maar ze zijn veelal een beetje anders.

Begin je nu de mens te aanvaarden, dan ontstaat er iets vreemds. Dan gaat de ander zich aan u aanpassen, zonder overigens zijn eigen persoonlijkheid of zijn eigen culturele achtergrond geweld aan te doen. Maar u hebt die ander aanvaard, u gaat begrijpen waarom die ander op een bepaalde manier de dingen zegt of doet. Dat betekent, dat je elkaar dus in de cosmische zin dan, kunt liefhebben, elkaar gewoon aanvaarden als medemensen. Op het ogenblik echter, dat je eist dat de ander zich aanpast aan datgene wat jij al bent, dan maak je niet alleen het hem onmogelijk om zichzelf te zijn, je maakt het hem ook onmogelijk om zichzelf te begrijpen

Het elkaar niet begrijpen is doodgewoon ook nog een kwestie van angst, het klinkt misschien vreemd. Het is een land met een eigenaardige geschiedenis. En ze zijn nog lang niet vergeten wat er indertijd is gebeurd met de? van de indianen bij voorbeeld en wat daar allemaal uit is voortgevloeid. Men heeft ergens het gevoel, dat wanneer we deze mensen hun eigen ontwikkeling laten, dan komt het moment dat ze ons weer aanvallen. En als ze dan geleerd hebben om onze wapens ook te gebruiken, zullen ze ons verslaan. Die angst speelt dus ook een rol. Juist door die angst durft men bepaalde facetten van de eigenheid van de gekleurde bevolking niet te aanvaarden.

+opmerking over vaders, die zich zelf willen projecteren in hun kinderen.

- Zo'n vader probeert zichzelf terug te vinden in zijn kinderen. Wil hen dus tot een replica maken, van wat hij zelf meent te zijn. Maar dat zie je met zoveel ouders. Hoeveel moeders hebben hun dochttertje in feite niet geteisterd, opdat ze zou leren dansen en zingen en weet ik wat nog meer. Opdat zij de ster zou worden, die moeder niet werd, omdat zij verliefd en zwanger werd, voordat zij de kans had er verder over na te denken. Dat is dus een heel eenvoudig facet van de mens. Zichzelf terugvinden in het andere, maar het wil het andere niet erkennen als een deel van zichzelf. Hij wil dat andere omvormen, tot het identiek is van wat hijzelf is. Daar zit juist de grote moeilijkheid in. Dan is een dialoog niet meer mogelijk. Maar kan een liefde bestaan, werkelijke liefde in cosmische zin, wanneer er geen dialoog is? Wanneer er niet een voortdurende uitwisseling is, waardoor alle delen van die liefde elkaar bereiken. U moet er maar eens over nadenken. Ik heb niet zoveel tijd meer, mijn spreektijd is bijna ten einde. Ik vond dit, ongeacht de politieke achtergronden, die er ook bij komen, toch eigenlijk wel een zeer interessant stukje. Dan ga ik nu maar afsluiten, als u het niet erg vindt. Wanneer wij beseffen, dat alles, het zienlijke en het onzienlijke, deel is van één geheel. Dat alle verschijnselen samen één werkelijkheid vormen, dan kunnen we misschien ook aanvaarden, dat al wat om ons heen is,

ergens deel is van onszelf. Als we dat gaan beseffen, dan zullen we leren onze naaste lief te hebben. Dan zullen we leren om te verdragen dat anderen anders zijn dan wijzelf. En anders reageren, dan wij nu toevallig leuk zouden vinden. En dan kunnen we vooral ook begrijpen, waar ergens een verschil ontstaat of een begrenzing, waardoor ons eigen optreden, onze eigen manier van denken, maar ook van het begrijpen van de ander dergelijke scheidsmuren kunnen slechten. Niets is werkelijk kwaad. Niets is werkelijk volledig goed. Maar in alles schuilt een eenheid van alle delen. Waar we die eenheid terug kunnen vinden van onze beleving, van onze wereld, waar we ook zijn en in welke sfeer we ons ook bevinden. En wij, zover ons vermogen tot aanvaarden en begrijpen maar gaan kan, op grond van hetgeen wij innerlijk zijn en denken te zijn, al het andere blijft aanvaarden en niets verwijt, desnoods een grens trekt en zegt ja, die dingen daar ben ik niet rijp voor, daar blijf ik buiten, dan kan er een bewustwording groeien van geestelijke betekenis, die niet meer beperkt is door je leven en dood, die niet meer beperkt is door de ene reïncarnatie na de andere. Waardoor je in feite, ieder van ons steeds meer delen van het andere zijn, in zich doet dragen. Tot wij uiteindelijk onze verwantschap met alle dingen beseffen. Ik hoop, dat ik het onderwerp ondanks uw wat woelige stemming aan het begin, toch goed heb kunnen verwoorden. Dat u begrijpt, dat u over deze dingen zelf moet nadenken. Dit is geen recept, het is een punt van overweging. Waar u op grond van wat u innerlijk bent, van uzelf denkt, eens moet nagaan in hoeverre u misschien de wereld van u afwijst omdat ze anders is dan uzelf denkt te zijn. Als dat het geval is, kunt u er misschien iets aan doen om zelf gelukkig te worden en uw wereld beter maken. Dank u voor uw aandacht, goede avond.

- - - - -

Tweede gedeelte.

+ vraaf of bij een aanslag in Londen de dader een Syriër was.
 - Het was in ieder geval geen Syriër, de man was Libanees. Hij had wel een Syrisch paspoort. Dat hij door de geheime dienst van Syrië geëngageerd was, staat boven elke twijfel vast. Dat betekent, dat de Israëliërs geen enkele schuld of blaam treft.
 + Dat vliegtuig, dat boven Zuid-Afrika neergestort is.....
 - Ik weet niet, of je de regering daarvan de schuld kunt geven, die hebben er in ieder geval niets van geweten. Maar er zijn bepaalde diensten die zich ook bezighouden met politie-acties in de naburige staten en die zijn ervoor aansprakelijk. U moet één ding heel goed begrijpen. Er zijn een hele boel rooineks en die kijken dan toch wel een beetje anders aan tegen al die acties voor gelijke rechten en weet ik wat nog meer. En die vinden dan iemand, die eigenlijk tegen ze is voor hun gevoel en tóch een verbond aangaat met bestaand Zuid-Afrika, gewoon een gevaar. Dus bom! Dat is tegenwoordig zeer gebruikelijk. Dat komt omdat de mensen hun problemen zozeer opblazen, dat zij geen uitweg meer zien. En dan blazen ze maar anderen op, in de hoop dat het voorbij gaat.

+ Hoe zou je de kraakbeweging in Amsterdam het beste kunnen oplossen?
 - Dat is een hele moeilijke vraag. Ik zou zeggen, wanneer je zorgt voor redelijke huisvesting, voor redelijke prijs, die beschikbaar is voor ieder die er behoefte aan heeft, dan kun je dat kraakprobleem

...ieve zaken en

de baas. Maar als je te veel aandacht geeft aan speculatieve zaken en dan gelijktijdig daarbij de woongelegenheid aanpast, wat in feite in Amsterdam voor een groot gedeelte al gebeurt, kan ik me heel best voorstellen dat er een hele boel mensen zijn, die zich daardoor wel gegrepen voelen. Niet alleen de mensen die er wonen, maar ook anderen, die zeggen als ik later ook eens een eigen woning wil hebben, dan krijg ik hem ook niet. Omdat die lui er weer een hotel of kantoor of wat anders bouwen. Dan komt er een opstand en je hebt in Amsterdam een btrekkelijk anarchistise jeugd, die daaraan leiding geeft. Maar op het ogenblik dat de mensen zelf wat te verliezen hebben, zijn ze niet zo anarchistisch meer.

vraag over verborgen aspecten van de pyramiden van Cheops?

- Er zijn wel enkele aspecten in. Men zal er wat extra ruimte ontdekken. Momenteel zijn die wel vastgesteld, maar nog niet bereikt. En men zal tot de conclusie komen, dat er een ingestorte gang is, die gaat inderdaad in de richting van de sfinks. Of men daar verder mee zal gaan van dit jaar. betwijfel ik. Maar het zou erg gunstig zijn omdat in de sfinks ook een ruimte is. In die ruimte bevinden zich nog de resten van bepaalde apparaten, die in het verleden gebruikt zijn. Dat zou wel eens heel interessant kunnen zijn.

+ Is dat op de plaats waar Atlantis vroeger was?

- Nee, dit is ver na Atlantis. Atlantis moet u zich denken ongeveer twaalfduizend jaar geleden. Dat is dus zeventuizend tot vijftuizend jaar voor Christus.

Atlantis heeft twee rampen gehad. Toen is een aantal van de wetende, de meer bewuste weggetrokken. Vóór de tweede ramp zijn er hele groepen slaven weggetrokken, met hen een aantal burgers en een paar kluizenaars. Deze hebben toen ná die ramp nog versterking gekregen van een aantal mensen, niet veel, die hebben kunnen ontsnappen aan die ramp. Deze mensen hadden wel wat kennis, maar zeer diverse kennis. Ze hebben echter de basiskennis van bijvoorbeeld de bouwwijze prakties overal overgebracht. Als je kijkt naar de bouwwijze van Babylon, Ninivé en zelfs naar Egyptise bouwwerken dan vind je daarin allerlei elementen, die je ook vindt in de Maya-cultuur en de Kopteekse cultuur. Er is dus wel een verbinding geweest.

Die verbinding is ruim tienduizend voor Christus verbroken. De kennis die toen is overgeheveld heeft geleid tot het domineren van volken door de wijzen en de grote krijgers, die uit Atlantis nog zijn ontsnapt. En dan is er bij voorbeeld iemand, die een hele boel over de natuur weet, een natuurkundige. Die komt terecht in Egypte in het deltarijk. Hij vertelt veel over wat hij heeft gedaan. Ook allerlei geheimen. Het directe resultaat ervan is het ontstaan van de papÿri, die later de papiri van Toth worden genoemd of van Hermes Toth. daar zijn niet veel dingen van overgebleven, ze zijn voor een groot gedeelte te niet gegaan. Maar er zijn nog restanten van over de papiri van Pabst. Die is inderdaad deel geweest van deze substina.

Zo heb je ergens anders weer iemand, die een bepaalde manier van administratie invoert. Dacht u dat dat zo zonder meer ontstaan is. Nee. Men is wat lager getrokken naar Bolivia, de bergen in naar de Andes. In die Andes zijn hele gangensystemen. Men weet nog niet van het bestaan ervan, behalve bepaalde ingewijden, maar er is een heel gangen systeem geweest. Er zijn ook nog bepaalde ruimten en er zijn kelders met allerlei voorwerpen. Die worden nu gebruikt door degenen, die daar nog van weten en die in de ogen van anderen stomme Indianen of bijgelovige mensen zijn, maar het is er nog. Van daaruit is die kennis

overgedragen en dat heeft uiteindelijk gevoerd tot het hele systeem dat bekend is als het Inca Rijk. Dat Incarijk had een zeer eigenaardige haast socialistische opzet. Maar tevens een zeer sterke kasteelindeling, die je weer in India terugvindt. Je kunt zien, dat er in het begin een enorme gemeenschappelijke invloed geweest is. Maar overal heeft zich dat weer in een eigen richting ontwikkeld.

vraag over meer geestelijke invloeden.

- Het is heel moeilijk om daar een parallel te trekken. Wij kunnen dat naar de Christos toetrekken. Maar de oorspronkelijke Zonneregering, daarnaast zijn er ook Maanculturen geweest, was de erkenning van de éne kracht. En de éne Kracht omvat ons allen. Wanneer wij die ene kracht in ons leven aanvaarden, dan worden we daardoor deel van het leven. De oudste stelling en dan moeten we daarvoor ook zeker negenduizend jaar teruggaan. Negen tot twaalfduizend jaar. Maar dat wordt dan weer omringd door een priesterdom, de zon wordt een persoonlijkheid in plaats van een kracht en dan heb je het gegooi in de glazen. De mens heeft kennelijk heel sterk behoefte aan een persoonlijke God.

Maar men begrijpt niet, dat die God overal is. Dus kennelijk in elke mens persoonlijk aanwezig is. Dan wil men daar tekenen van zien en begrijpt niet dat men zelve grenzen stele aan de kracht, die in elk wezen woont. Osirus is personificatie geworden. Oorspronkelijk was hij overigens krijgsheer, maar hij heeft ook bijgedragen tot ondermeer landbouw en cultuur. Oorspronkelijk in het zuidelijk rijk. Wat hij daar allemaal tot stand heeft gebracht, inclusief alle oorlogen en wat er verder bij te pas is gekomen, voerde tot het ontstaan van de Osiris-mythe, die later in de Ammon cultuur is ingevoegd en uiteindelijk terecht isgekomen bij Osirus als de heilige boeren en meer menselijke vorm van Rijk, die dan de zon is.

Het Zuidelijke Rijk loopt ongeveer van Karnak tot de bronnen van de Nijl. Wat daar achter komt, dat was eigenlijk voor een groot gedeelte alweer een ander Rijk, het Arabische en het Nubische gedeelte.

+ vraag over de belangrijheid van de Egyptische inwijdingen voor ons.
- Wat die oude inwijdingen in feite leren, is dat je om waar te kunnen leven, moet durven sterven. De symbolise dood en al wat daarmee samen gaat, is een volledige overgave van jezelf. Want alleen in die overgave kun je de werkelijkheid vinden. Het herboren worden, wat men soms denkt te zien daarin, is illusie. Je keert terug als jezelf, maar je ziet jezelf anders. Het is een proces van leren, waardoor je jezelf durft loslaten. Pas als je jezelf volleig loslaat, kun je beseffen wat je bent en leren om jezelf volledig te zijn. Je moet leren, dat je alles prijs moet geven om te kunnen zijn, wat je potentiëel al bent. Geen onthechting, dat is afstand van de dingen nemen. Het is gewoon je niet laten beroeren door de dingen, dat is iets anders. Onthechting is: ik doe dit niet en ik doe dat niet en ik doe zus niet en ik doe zó niet. Zo zien sommige mensen dat. De werkelijke afstand wil alleen zeggen dat het er wel is, maar het beroert je niet. Ik heb er deel aan, maar het maakt niets uit. Als ik dorst heb dan zal ik drinken, als er water is. Als het er niet is, dan concentreer ik me en dan neem ik uit de omgeving al datgene op, wat ik nodig heb. Dat is de situatie, vergelijkend. Je leert, dat je deel bent van alles en dat je je door alles in stand kunt houden, als je gelijktijdig geen rechten op delen van alles laat gelden. Dat bedoelde Jezus toen hij zei dat wie hem volgen wilde alles moest achterlaten. Je moet er helemaal niet over hoeven nadenken. Ik ben dit, ik geef dit, wat je er mee doet en of je het neemt of niet, interes-

seert mij niet, wat de wereld biedt heb ik niet nodig, want ik ga mijn weg.

+ Wat is uw mening over de wederkomst van Christus?

- De terugkeer van de Christus is het wakker worden van onze verbondenheid met de Christus zelf. Wij tezamen zijn de Christus op het ogenblik dat we ophouden, alleen maar onszelf te willen zijn. We krijgen daar kansen genoeg voor, de moeilijkheid is alleen maar om ze te nemen.

+ vraag over het boek van de Amerikaan Bird Spalding.

- Ik vind dat Spalding leuke theoriën en een paar feiten op zeer boeiënde wijze heeft weten te verwerken.

+ onverstaanbare vraag.

- Ja, liefde, hebben en geven, dat is de laagste trap. Zijn, aanvaarden en geven, dat is de tweede trap. De derde trap is: beseffen, aanvaarden en jezelf delen. De vierde trap is: zozeer jezelf erkennen in het andere, dat je jezelf niet meer als afzonderlijk beschouwt. Daarboven krijg je dus de trap, waarbij je je één voelt met alle dingen, maar nog steeds ergens jezelf blijft. Dan de kosmische liefde is de aanvaarding van je deel zijn van alle dingen vanuit het geheel.

+ Is het mogelijk voor ons dat laatste stadium te bereiken?

- Het is mogelijk in de menselijke vorm. De vorm hoeft niet te veranderen, alleen wat er in die vorm schuilt verandert.

+ Waar komt verliefdheid eigenlijk door?

- Verliefdheid over het algemeen is een combinatie van illusies die je deels blind maakt voor de werkelijkheid, geurstoffen die bepaalde lichamelijke functies prikkelen, de hormonale werking tengevolge hebben en dan bepaalde bio-chemische uitwisselingen voor een groot gedeelte op het hormonale vlak, waardoor een soort wederkerige binding ontstaat. Als dat dan lang blijft bestaan, dan gaat de verliefdheid over in liefde, omdat men de ander als deel van zichzelf gaat beschouwen.

+ vraag over partners in de stof, die al eerder ook partners waren.

- Luister. de stoffelijke dingen doen eigenlijk weinig ter zake. Het is echter duidelijk wanneer u op deze wereld of op een andere wereld, of nog in een veel verder verleden, een mate van harmonie hebt bereikt met één of meer personen, er voor allen een ongeveer gelijke incarnatie cyclus loopt. Dat men ook gemeenlijk in elkaars nabijheid incarneert en dat men dan elkaar dus ontmoet. Wanneer die ontmoeting plaats vindt is het dus mogelijk dat er toevallig een verschil van sekse is, een verschil van instelling in ieder geval. Dat je daardoor je zeer sterk tot elkaar voelt aangetrokken, kan dat dus resulteren in een huwelijk of een soortgelijke verhouding. Dat is helemaal niet noodzakelijk, het kan net zo goed een kwestie zijn van de baas, die je aanneemt om voor hem te werken en blijkt een bediende te zijn, die jij vroeger had en toch nog een beetje bij je betrokken is en die nu zijn trekken thuis haalt.

+ vraag als boven, maar dan over twee personen, in disharmonie levend.

- Pardon, disharmonie is harmonie, waarin de negatieve aspecten overheersen.

+ Kunt u misschien een definitie van harmonie geven?

- Harmonie is eenvoudig een samengaan of samenklinken. Het is een vorm verbondenheid. De wijze, waarop die verbondenheid ervaren wordt, doet daarbij niet ter zake, zolang de gelijkgestemdheid de overeenstemming dus, aanwezig is. Harmonie is altijd een kwestie van wederkerigheid en kan dus nooit van één kant uitgaan.

Tweelingzielen is de bekende illusie. Men denkt dus dat van het begin van het zijn twee wezens voor elkaar bestemd zijn. Dat is natuurlijk ontzettend leuk, maar het bestaat niet echt. Wanneer zielen elkaar inderdaad zo volledig aanvullen, ontstaat er een twee-eenheid. Die

twee-eenheid manifesteert zich naar buiten toe als een eenheid en dus niet meer als twee persoonlijkheden.

+ Jezus had toch ook meerdere persoonlijkheden.....

- Ja, zo zou je het wel kunnen zeggen. Je kunt het ook negatief zeggen. Wat zegt de demon, die uitgedreven wordt en naar de wilde zwijnen wordt verwezen? Als anderen hem vragen naar zijn naam, zegt hij Legio te zijn. "Ik ben vele". Ik geloof, dat we dat van onszelf ook moeten zeggen. We zijn niet alleen maar één simpele persoonlijkheid. We zijn een complex van waarden, die als geheel kan functioneren en daardoor één persoon vormen. Ongeacht het feit, dat daarin vele persoonlijkheden ten aanzien van elkaar actief zijn.

- Functioneren zielen alleen maar vanuit een groep?

- In de eerste plaats een kwestie van terminologie. We zullen maar zeggen geesten, omdat wij een ziel beschouwen als de Goddelijke vonk. Waaromheen zich de geest vormt. Dit even terzijde. Wanneer een aantal geesten een vergelijkbaar bewustzijn had, dan zullen zij heel waarschijnlijk gelijk en in gelijke omstandigheden willen incarneren. En naarmate zij bewuster worden, zal die gelijkheid sterker uitkomen. En dan krijgen we te maken met wat men groepsincarnatie noemt. Dan kun je soms zien, dat een bepaalde groep met een tussenruimte van veertienhonderd, ruim tweeduizend jaar, terugkeert. Dat wil niet zeggen, dat de delen daarvan niet tussenliggend niet ook nog incarnaties hebben. Maar omdat er een zodanige gelijkheid is van bewustzijn en dus behoefte aan uitwisseling van bewustzijn onder bepaalde omstandigheden, incarneert men dan als groep. Dat is inderdaad juist. Maar het is dus niet zo dat je denkt o mijn God, daar komt weer een zwerm zielen aan. Of dat je denkt aan een klasje met de meester, dat gaat incarneren. U weet, hoe het gaat. Als je allemaal een gelijke achtergrond en opvoeding hebt, nou, dan ga je naar de disco. Voor mij overigens een vorm, waarbij muziek gekruist wordt met geluidsoverlast Ieder het zijne.

Wat ik probeer duidelijk te maken is dat de gelijkheid een gelijkheid aan neiging kan doen ontstaan of een gelijkheid aan behoefte. En dat deze meebepalend kan zijn aan incarnatieplaats en aan incarnatiebehoefte.

+ Bestaat er ergens een staat, waar ze regeren en raad vragen van uw kant?

- Nee, een regeerder is altijd bang voor een geest, wanneer hij die geest een gezag moet toekennen. Het toekennen van gezag aan een ander betekent een beperking van zijn eigen macht. Maar als u wilt weten of er staten zijn, waar mediums of helderzienden worden geraadpleegd, dan kan ik u, waarschijnlijk tot uw verbazing vertellen dat helderzienden worden geraadpleegd door hooggeplaatsten in Rusland. En dat hetzelfde onder de naam astrologie, maar er zitten ook andere dingen bij, gebeurd in de Verenigde Staten. Dat in Zuid-Afrika bijvoorbeeld bepaalde mediums worden geraadpleegd bij sommige problemen. Het geloof van de blanke is meer spiritistisch dan u zich hier kunt voorstellen. Er zijn in Zuid-Afrika heel veel spiritistische christelijke kerken.

+ Is dat de neger invloed?

- Meer een Engelse invloed. Het spiritisme is meegekomen met de Engelse kolonisatie van de Oranje Vrijstaat. Daar waren mensen, die spiritist waren en in die tijd is ook naast het gereformeerd christelijk denken, is ook het Presbyteriaans denken sterk opgekomen en een vermenging van dit allemaal heeft gevoerd tot het ontstaan van de zogenaamde spiritistische kerk.

+ vraag over de oorzaak van de ellende van deze wereld, het spiritisme?

- nee, de ellende van deze wereld is dat de paranormaalbegaafde iets

zegt en dat men dan een computer gaat raadplegen om te kijken of het ook reëel is. Dan zegt de computer altijd nee, omdat hij niet gevoed is met de gegevens, die voor het medium of de helderziende inspiratief logisch concreet zijn, maar die niet logisch concreet kunnen worden uitgedrukt.

+ Er is geen enkel bewijs, dat het beter zou gaan, als er verschillende entiteiten geraadpleegd werden.

- Voor een aantal entiteiten hebt u helaas gelijk. Vandaar onze waar-schuwing altijd, dat u zelf moet denken, enzovoort. maar er zijn na-tuurlijk entiteiten, die door kunnen komen die nog helemaal niet zo ver zijn, die nog in een laat ik maar zeggen Leger des heils stadium verkeren. Die dan hun oude waarheid beginnen te verkondigen. Die ge-woon de formule nog niet hebben leren beseffen van hetgeen ze nu zijn gebleven. En daarnaast heb je natuurlijk de oude groepsentiteiten, die goed en minder goed zijn. Ik zeg dus niet dat de entiteiten alleen maar goeds brengen. Maar ik geloof niet dat u de geest de schuld kunt geven van alle verkeerde dingen op aarde. Van alle verkeerde ontwik-keling, want als je goed kijkt dan zult u zien, dat er drie factoren zijn, zuiver menselijk, die voor een groot deel al die verkeerde ont-wikkelingen bepalen.

Het eerste is:bezitszucht, het tweede is machtsbegeren en het derde is vreemd genoeg: dogmatisch denken. Dat zijn de drie factoren, die de ellende op de wereld veroorzaken. Wanneer het bewustzijn vast genoeg is om zichzelf te aanvaarden zoals het is, dan zal het gelijktijdig tot de erkenning komen van de meerwaardigheid van een andere bewust-zijnsvorm, die meer omvat. Dan ontstaat er een natuurlijke hiërar-chie, die bepaald wordt door de bewustzijnsinhoud en uiteindelijk de energie-inhoud enzovoort, enzovoort, van de verschillende persoon-lijkheden. Er bestaat wel degelijk een soort hiërarchie. Het kan wel zijn dat iemand mijn meerdere is in deze zin op het gebied van een bepaalde kennis, maar tegelijk mijn mindere op het gebied van een bepaalde benadering of omgekeerd.

+ vraag over Alice Bailey en de manier van bespreking over boven-staande onderwerp.

- Zij spreekt heir over meer, dan noodzakelijk is. Een dergelijke hiërarchie bestaat natuurlijk wel, alleen bestaat zij uit de bewus-te aanvaarding van meerwaardigheid of de erkenning, dat men meer waard is dan de ander en dus een zekere aansprakelijkheid voor hem heeft. Een zekere voorzichtigheid tegenover dergelijke hiërarchie verkondigers is wel geboden. Dus niet het menselijk begrip zodanig uitbreiden, dat het de veelvuldigheid van de cosmische relaties ook maar enigszins kan benaderen of beseffen. Juist omdat de mens dat niet kan heeft hij zich een voorstelling gemaakt, die misschien het beste tot uiting komt in oude geschriften van kaballistische aard en zo meer. Hierin wordt wel een hemelindeling en rangorde gege-ven, maar men vergeet dan om hierbij te zeggen dat de aartsengel op het ene gebied, gelijktijdig wel een eenvoudige dienende geest kan zijn op het andere. Dat is de verwarring die dan ontstaat.

+ vraag over het absolute, dat ons wel kan waarnemen, het omgekeerde niet.

- Het absolute omvat u en is zich dus ervan bewust. Maar u moet niet denken aan een bewustzijn dat ten allen tijde op elk specifiek deel gericht is. U moet eerder denken aan een lichaam, waarin de spier pas opgemerkt wordt als zij pijn begint te doen. In het geheel zal datgene in het geheel dat een aanpassing van node heeft de aandacht van het geheel vergen, dan als zodanig erkend worden, gehergroepeerd worden tot het in het geheel aanvaardbaar is, hoe dan ook en dan

weer vergeten worden. Totdat er weer een nieuwe fase ontstaat, waarbij verdere aanpassing nodig is.

Het is vaak heel moeilijk, datgene wat ik als geest beleef, zodanig te formuleren dat het voor u nog begrijpelijk is.

De eerste ramp van Atlantis was absoluut bekend door allerlei tekenen in de natuur. Dat wist men dus. Men wist ook dat zelfs al zou het nog tien jaar duren, het gebeurt. Je zou het kunnen vergelijken met iemand die ruzie heeft met Duitsland en er dan maar een atoombom op wil gooien. Zonder te begrijpen, dat hij dan ook alle gevolgen daarvan moet delen. Op die manier heeft men dat toen gedaan met vulcanische krachten onder meer. Het resultaat was onder meer, dat een paar aardchorsen zodanig onder druk kwamen te staan dat er een kanteling ontstond welke gevolgd werd door een plooiing. Deze plooiing heeft bepaalde delen van het vaste land omhoog geheven. Gelijktijdig is daarbij de landmassa, die daar bestond en waarin de spanning dus werd opgewekt, verzonken.

Een medium kan indrukken ontvangen, hetzij van levende wezens, hetzij van overgegangene wezens. De wijze, waarop die wezens tot uiting komen, kan voor het medium vreemd zijn, moet dan verklaard worden. Want bij elk medium blijft het onbewuste één functioneren. Als ik gebruik maak van dit medium, dan heb ik ook te maken met het onderbewustzijn van dit medium. Als dat medium zich dan bovendien bezig houdt met science fiction en dergelijke, ja dan wordt het moeilijk. Het zou ook een mediterende monnik kunnen zijn, die ergens in Nepal op een bergje een paar dagen in trance verkeert en dan zijn gedachten overdraagt.
+ vraag over het persoonlijke van een medium.

- In het algemeen staat een medium onder een zeer sterke suggestie. Punt twee. Er is een genootschap ontstaan rond dergelijke uitingen die zeer sporadisch waren oorspronkelijk. Hierdoor wordt in feite suggestief de herhaling van zulke contacten afgedwongen, waarbij de verklaring van de contacten, die erbij wordt gegeven, niet identiek is met de oorspronkelijke.

Het wordt hoog tijd om te eindigen. In plaats van het schone woord krijgen we ditmaal een meditatie.

Harmonie.

op aarde

De sterren wentelen, niemand kent precies hun baan, hun oorsprong, hun ontstaan of dat wat verder gaat en toch, het schijnt een wet te zijn die alles wentelen laat in éne gang, in één geheel. Één werkelijkheid, een enkele wet, die in verschijnselen ongekend veel zichzelf steeds weer uit en zo in alle dingen zichzelf weer vertaalt en weer verhaalt van een eenheid en van werkelijkheid. Dat is harmonie.

En harmonie is het samengaan, waardoor de melodie der sterren wordt vertaald en werkelijk begrepen wordt als iets dat steeds herhaalt één enkele naam, die nooit gesproken, toch klinkt in al wat samengaat. Harmonie is 't Goddelijk wezen, dat in al, dóór al bestaat en eigen krachten weet te geven. we zijn een deel van deze kracht. In ons leeft God, het eerste zijnde op alle zijn. Deel daarvan kan ik beleven. Er is geen grens, die ons belet om in te gaan tot aan die kracht tot aan 't begin. Ja, tot vóór 't begin van al het eind, wanneer we niet ons zelf begrenzen.

Wij, levend zijnde eeuwigheid, maken zelf ons tot begrensde van wezen, van zijn, van begrip en van tijd. Wij hebben de eeuwigheid verloochend voor de waan, beperkte werkelijkheid. Laat ons een ogenblik vertoeven in eenheid met de Ene Kracht. In Eén is de kracht, in Eén is het

wezen, in Eén is de mens die dit aanvaardt.

In ons de kracht, het licht, het leven, dat al te samen weergeeft het beeld van dat, waardoor al wat is, begonnen is te leven. Laat ons de kracht zijn en het licht, laat grenzen voor een ogenblik verwagen. Laat ons één zijn met het zijnde, wanneer anderen.....Maar in uzelf daar leeft de kracht en als uw ik die kracht ontmoet, aanvaardt, versmelt met licht en leven en kracht, beeld van totaliteit, dan wordt zelfs schijn van zijn, gedreven tot een leven van werkelijkheid, die één is met het Al van alle leven. Die één is met de kracht van alle kracht. Verdwenen grenzen, die een harmonie u geven, het zijn, waartoe ge zijt bestemd.

Een ogenblik u één gaan maken met dat, waarvan u zonder te beseffen, ten alle tijden deel uimaakt. Denk aan uzelf, zoek niet de krachten als manifestatie als deel van de werkelijkheid, laat ze in uzelve groeien, laat het in u lichten, gloeien totdat het denken stil verteert. In de stilte, die ge dan beleven zult, wordt iets van harmonie geleerd, beleefd en aan het zijn gegeven. Als ge terugkeert tot het begrensde, beperkte bestaan, dan voelt ge. hoeveel van dit leven is slechts illusie, is slechts waan.

Daarom kan ik eenheid voelen en eenheid geven, al beseff ik niet waarom zij zo bestaan. Het is mijn diepste innerlijk wezen, dat ondergaat dat wat ik ben. Ken uzelve, maar zeg ook, als ik in mijzelf de krachten ken, waaruit ik voortgekomen ben, wil ik niet slechts beperkt mijzelf beleven. In harmonie met al, voortdurend al weer ondergaan tot ik geleerd heb eenheid van het leven, van het zijn te ondergaan en niet meer naar mijzelf te streven.

Een mengseltje van twee vormen: een beetje meditatie, een beetje improvisatie en waarheid. Wat ik u zoëven heb voorgespiegeld, bestaat. En het is in het werkelijke bestaan, dat u de harmonie kunt vinden, wanneer u ze zoekt. En daar laat ik het bij.

Vrienden, dank voor uw aandacht, goede huisgang en gezegende nachtrust.

En als u het in de stof niet kunt maken, treed een keer uit en probeer dan niet te kijken waar u terecht komt, maar te beleven wat u daar vindt, wat u daar zult ontdekken. Dat u zelfs in de slaap soms harmonie kunt vinden. Dank u.